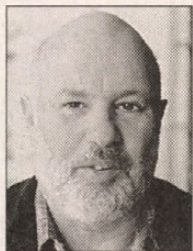

MONDOM A MAGAMÉT

Eörsi István

A dabasi választás után nincs ok kételkedni abban, hogy az egykori fiatal demokraták jövőre szükség esetén egybekelnek a MIÉP-pel, már nem csupán Dabas üdvözítése céljából. 1998-ban még tagadták, hogy összefekhetnek Torgyánnal, de amikor bekövetkezett a nász, tapasztalhatták, hogy nem igazmondásukért kedvelik őket. Híveik szemében a hatalom gátlástalan megszerzése igazolja a legnagyobb gyalázatot is. Akkor viszont minek hazudjanak?

Orbán Viktor a televízióban bejelentette, hogy a MIÉP demokratikus párt. Sőt minden alkotmányos alapon működő párt demokratikus. Csakhogy a demokráciákra éppen az jellemző, hogy engedélyezik tőle idegen szervezetek működését is, amíg ezek formálisan elfogadják az alkotmányt, és nem lépnek fel ellene erőszakos eszközökkel. Le Penék működését is engedélyezi a francia alkotmány, de demokratikus politikusok nem állnak szóba velük, és a közszolgálati média bezárul előttük. A

MIÉP előtt nem zárul be, inkább bókol neki és parancsait lesi. A Fidesz pedig, ha szüksége van rá, szövetséget köt vele. Ezért beszélt Kövér László a két párt rokon értékrendjéről, és ezért becézte most Orbán demokratikusnak ezt a fajban-Trianonban gondolkodó szervezetet.

A miniszterelnök nem szeretné, „ha az emberek a saját sorsukról szóló döntés meghozatalánál elsődleges szempontnak tekintenék, hogy ahhoz mit szólnak külföldön”. Ez Haider és Miloševics mondata. Csakhogy az Orbán-kormány 1999-ben légitíráspontot bocsátott a NATO rendelkezésére, vagyis azon munkálkodott, hogy külföldi ráhatással változtassák meg a jugoszláv belpolitikát. A NATO intervenciója, akárcsak a nürnbergi per, azon az elven alapult, hogy az emberiség életbe vágó morális és politikai érdekei fontosabbak a nemzeti szuverenitás követelményeinél. Most viszont a miniszterelnök saját, két évvel ezelőtti kiállását meghazudtolva az emberi jogok érdekei fölé emeli a nemzeti szuvereni-

Dabas után

tást. A Fidesz–MIÉP-szövetség jövőbeli elfogadtatásáért lekülföldezi az Európai Uniót.

Dabas után a szabad demokraták nem vallhatják tovább, hogy két egyforma pogány között képviselik az egyedül üdvözítő középutat. Sok rossz mondható el a szocialisták kitéphetetlen pártállami gyökereiről, szinte már a szokásjog alapján gyarapodó klientúrájáról, de azt nem állíthatjuk róluk, hogy a prolongált keletiség átkainak kockázatát vállalva Európa és Csurka közül ez utóbbit választanák.

A Demszky-csapat folyton-folyvást két egyforma pogányról beszélt, holott az egyik pogány a parlamentet degradálva a hatalmi ágak önállóságát, a rendőri, az ügyészi, a bírói testületek függetlenségét fenyegeti, és nem suba alatt lop, hanem csinadrattázva és fenyegetőzve. A hamis helyzetértékeléshez hamis ideológiai tétel társult: az egypártrendszer alig rosszabb a kétpártrendszerénél. Vagyis alig volna különbség Sztálin és Roosevelttel rendszerei között? E tétel kiagyaloí elfelejtették,

hogy nálunk nemcsak a kétpártrendszer, hanem a többpártrendszer is torz. Szocialistáink tetemes része ugyanis pártállamillatot áraszt, a polgári jobboldal helyén pedig Nosztyi fiúk találhatók és őrüri muri. A hamis helyzetértékelésre és téves elvi konstrukcióra felépített taktika eddigi eredményei siralmasak. A párt támogatottsága a kezdeti növekedés óta stagnál. Demszky elvesztette a szabad demokrata és szocialista szavazók közös rokonszenvéből táplálkozó népszerűségét, így hát húzóereje, pártja reményeinek ez a szinte misztikus forrása nem funkcionál többé. Sommás MSZP-ellenességükkel Demszky és elmes tanácsadóí csaknem kormányozhatatlanná tették Budapestet, a szocialista párton belül pedig pozíciókhoz segítettek a liberális felfogás ellenfeleit, Nagy Sándort és Jánosi Györgyöt.

A dabasi választás bebizonyította, hogy a kétpólusú politikai mező akkor is működik, ha utáljuk. Az emberek már az első fordulóban sem szívesen szavaztak esélytelen pártra. A második fordulóban a MIÉP és a kisebb jobboldali

tömörülések visszavonulásának következtében folytatódott a polarizálódás. A választók nem óhajtották kidobni az ablakon voksukat. Így aztán a szabad demokrata jelöltre a szavazatoknak még három százaléka sem jutott. Jövőre is arról szól majd a választás, hogy akarjuk-e még négy évig a nagytekű fiúk hatalmát. A szabad demokratáknak ezért ki kell jelenteniük, nyomatékosan és közérthetően, hogy semmiképp sem állnak össze a jelenlegi vezetői által fémjelzett Fidesszel. Csak így nyerhetők meg a Fidesztől viszolygó, de nem szocialista párti szavazók. A szocialistákétól lényegesen különböző szadi-arculat is csak ezen a lényeges közösségen belül alakítható ki.

Dabas után Demszkyék visszatárlhatnak józan eszűkhöz. Hiszen akárki láthatja Orbánt, amint a vigyorgó Csurka tárt karjai közé siet – csakhogy őt nem bírja majd felborítani. Most rájuk lehet mutatni: lám, a Fidesz jobbra rohanva felbillenti a politikai pályát és kibillent bennünket Európából. A szabad és demokratikus érzületnek két pogány közt kell életben maradnia? Így igaz, de közülük csak az egyik ember-evő.